

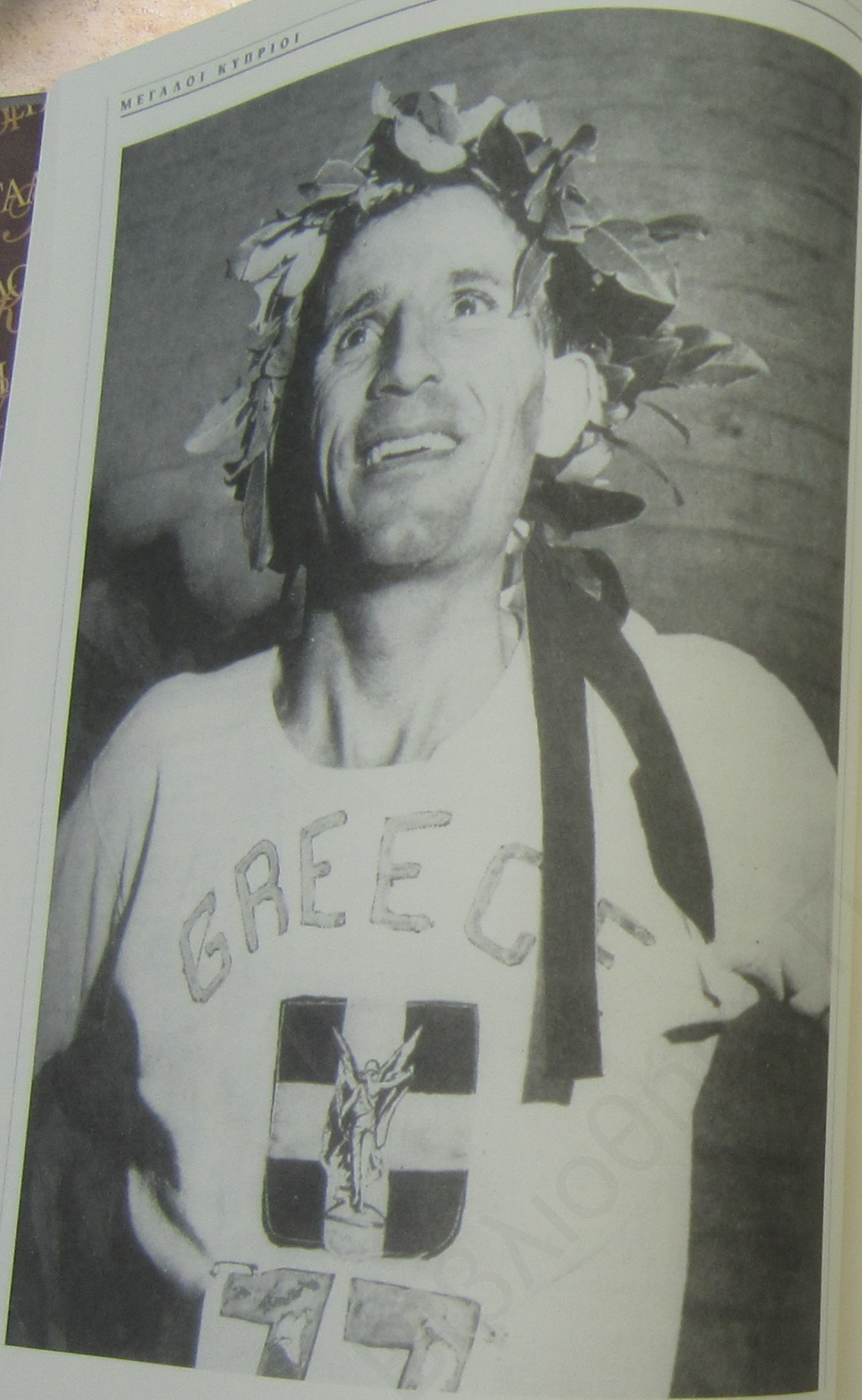
Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΥΠΡΙΟΙ

150 ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ,
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ΤΕΧΝΕΣ, ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ,
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ (1910-1987)

Ήταν ο αθλητής που κέρδισε τον Διεθνή Μαραθώνιο της Βοστώνης το 1946. Ο άνθρωπος που ξεπέρασε τον εαυτό του για να πετύχει κάτι για τους άλλους. Για την Ελλάδα έτρεξε -την ταλαιπωρημένη από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο Ελλάδα- πετυχαίνοντας να στρέψει τα βλέμματα του κόσμου πάνω του. Και η χώρα βοηθήθηκε. Και η Κύπρος δοξάστηκε.

Ο μεγάλος μαραθωνοδρόμος

Μεγάλος, σπουδαίος, έτρεχε με μοναδικό σκοπό να βοηθηθεί η Ελλάδα. Να βγει πρώτος, ώστε με τη νίκη του να μιλήσει για αυτήν. Για την Ελλάδα την οποία αντιπροσώπευε (η Κύπρος τότε, λόγω βρετανικής κατοχής, δεν είχε εθνική ομάδα). Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος εξάντλησε τη χώρα, δημιούργησε ανθρώπους φτωχούς, δυστυχισμένους. Τσακισμένος και αυτός, ταξίδεψε στη μακρινή Αμερική, έχοντας μόνο ένα πράγμα στο νου: «ή ταν ή επί τας».

Και νίκησε σε έναν ανελέητο αγώνα. Σε μια ιστορία ανθρωπιάς, ο Στέλιος Κυριακίδης απέδειξε τη δύναμη της ψυχής του. «Μαραθωνάνθρωπος», όπως θα τον χαρακτηρίζαμε, η πατρίδα του Κύπρος του αφιερώνει λόγια περηφάνιας. Γιατί δεν ήταν και λίγο αυτό που πέτυχε. Ένας αθλητής, έχοντας μόνο το πείσμα και τα πόδια του, αντιμετώπισε τα μεγάθηρία του δρόμου -τους καλογυμνασμένους ξένους αθλητές. Πίσω του άφησε σκόνη!

Γυρίζει ο χρόνος και πάει πίσω. Στο μικρό χωριό Στατός της Πάφου. Ημερομηνία που σταματάμε η 15η Ιανουαρίου 1910. Τότε όπου ένα μικροσκοπικό βρέφος -εφταμηνίτικο-ερχόταν στον κόσμο. Ήταν ο Στέλιος, το πέμπτο παιδί του Ιωάννη και της Ελένης Κυριακίδη. Χρυσόστομος, Δημήτρης, Ηλίας, Χαριθέα, προηγήθηκαν. Αυτά όμως ήταν γερά παιδιά, μεγάλωναν κανονικά -λεβεντόκορμος ήταν ο πατέρας- εν αντιθέσει με τον Στέλιο που ήταν κοντός και αδύνατος.

Η επαμελής αυτή οικογένεια ζούσε σε ένα σπίτι με δύο δωμάτια. Φτωχοί, είχαν μια αποθήκη με βαρέλια από κρασί που έφτιαχναν από δικά τους σταφύλια. Είχαν καλαμπόκι, πατάτες και λάδι «καλό» -δικής τους παραγωγής- ζώντας βασικά από τη γεωργία. Ο Στέλιος βοηθούσε στις εργασίες από μικρός. Ξυπνούσε από το χάραμα για να είναι με τον πατέρα του στα πρόβατα, με τον οποίο συχνά περπατούσε παρέα. Τα πόδια του έτσι άρχισαν σιγά σιγά να δυναμώνουν.

Μέχρι όμως να δυναμώσει ο Στέλιος ήταν ένα μικρόσωμο πλασματάκι, που έτσι κοκα-

ΑΝΥΠΕΡΒΑΤΟΣ

Θα γινόταν. Και έγινε. Ένας διακεκριμένος δρομέας μεγάλων αποστάσεων.

«Μια μέρα θα γίνει σπουδαίος»

Μοίρα, πεπρωμένο γραφό που δεν ξεγράφεται, ήταν χαραγμένα για τον Στέλιο. Το 'δε στο χέρι του παιδιού μια ηλικιωμένη συγχωριανή ότι θα γίνει μεγάλος και τρανός. «Πες στο αγοράκι αυτό που εσείς το 'χετε για κοκαλιάρικο να ανοίξει το χέρι του», είπε η γριά Σοφία στη μητέρα του Στέλιου. Ο Στέλιος τότε, δύο χρόνων, πού να καταλάβει από δαύτα. Άνοιξε το χεράκι του, ενώ κοίταζε τη μάνα του απορημένο, μπροστά στα διορατικά μάτια της γριάς.

Η γυναίκα εξέταζε προσεκτικά το χέρι του. Το κρατούσε τεντωμένο και ακίνητο. Το κοιτούσε, το ξανακοιτούσε, κουνώντας το κεφάλι της. «Τι βλέ-

πεις;», ρωτούσε με ανυπομονησία η μάνα. «Μια μέρα», είπε η γριά, «όταν το παιδί αυτό μεγαλώσει θα γίνει σπουδαίος άντρας. Θα διαβεί μεγάλες πόρτες». Τι πόρτες θα διάβαινε τώρα ο Στέλιος; «Πού να τις έβρισκε από το μικρό χωριό που ζούσε»; διερωτήθηκε η μάνα. «Να θυμάσαι αυτό που σου είπα», συνέχισε η γριά. «Εγώ θα έχω φύγει από τη ζωή, αλλά να το θυμάσαι καλά αυτό που σου είπα».

Η μάνα Ελένη θυμόταν και δεν ξεχνούσε. Για κάμποσο καιρό. Μέχρι που παραμέρισε την τρελή αυτή ιδέα. Τι; Θα την άφηνε να στριφογυρίζει -χωρίς φανερό απάντησ- στο κεφάλι της;

ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ (1910-1987)

Ήταν ο αθλητής που κέρδισε τον Διεθνή Μαραθώνιο της Βοστώνης το 1946. Ο άνθρωπος που ξεπέρασε τον εαυτό του για να πετύχει κάτι για τους άλλους. Για την Ελλάδα έτρεξε -την ταλαιπωρημένη από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο Ελλάδα- πετυχαίνοντας να στρέψει τα βλέμματα του κόσμου πάνω του. Και η χώρα βοηθήθηκε. Και η Κύπρος δοξάστηκε.

Ο μεγάλος μαραθωνοδρόμος

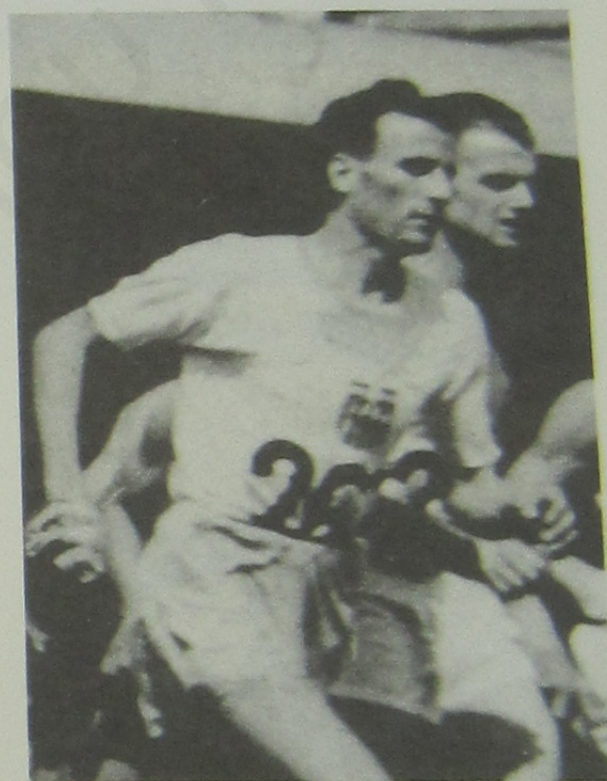
Μεγάλος, σπουδαίος, έτρεχε με μοναδικό σκοπό να βοηθηθεί η Ελλάδα. Να βγει πρώτος, ώστε με τη νίκη του να μιλήσει για αυτήν. Για την Ελλάδα την οποία αντιπροσώπευε (η Κύπρος τότε, λόγω βρετανικής κατοχής, δεν είχε εθνική ομάδα). Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος εξάντλησε τη χώρα, δημιούργησε ανθρώπους φτωχούς, δυστυχημένους. Τσακισμένος και αυτός, ταξίδεψε στη μακρινή Αμερική, έχοντας μόνο ένα πράγμα στο νου: «ήταν ή επί τας».

Και νίκησε σε έναν ανελέητο αγώνα. Σε μια ιστορία ανθρωπιάς, ο Στέλιος Κυριακίδης απέδειξε τη δύναμη της ψυχής του. «Μαραθωνάνθρωπος», όπως θα τον χαρακτηρίζαμε, η πατρίδα του Κύπρος του αφιερώνει λόγια περηφάνιας. Γιατί δεν ήταν και λίγο αυτό που πέτυχε. Ένας αθλητής, έχοντας μόνο το πείσμα και τα πόδια του, αντιμετώπισε τα μεγαθήρια του δρόμου -τους καλογυμνασμένους ξένους αθλητές. Πίσω του άφησε σκόνη!

Γυρίζει ο χρόνος και πάει πίσω. Στο μικρό χωριό Στατός της Πάφου. Ημερομηνία που σταματάμε η 15η Ιανουαρίου 1910. Τότε όπου ένα μικροσκοπικό βρέφος -εφταμηνίτικο- ερχόταν στον κόσμο. Ήταν ο Στέλιος, το πέμπτο παιδί του Ιωάννη και της Ελένης Κυριακίδη. Χρυσόστομος, Δημήτρης, Ηλίας, Χαριθέα, προηγήθηκαν. Αυτά όμως ήταν γερά παιδιά, μεγάλωναν κανονικά -λεβεντόκορμος ήταν ο πατέρας- εν αντιθέσει με τον Στέλιο που ήταν κοντός και αδύνατος.

Η επταμελής αυτή οικογένεια ζούσε σε ένα σπίτι με δύο δωμάτια. Φτωχοί, είχαν μια αποθήκη με βαρέλια από κρασί που έφτιαχναν από δικά τους σταφύλια. Είχαν καλαμπόκι, πατάτες και λάδι «καλό» -δικής τους παραγωγής- ζώντας βασικά από τη γεωργία. Ο Στέλιος βοηθούσε στις εργασίες από μικρός. Ξυπνούσε από το χάραμα για να είναι με τον πατέρα του στα πρόβατα, με τον οποίο συχνά περπατούσε παρέα. Τα πόδια του έτσι άρχισαν σιγά σιγά να δυναμώνουν.

Μέχρι όμως να δυναμώσει ο Στέλιος ήταν ένα μικρόσωμο πλασματάκι, που έτσι κοκα-

ΑΝΥΠΕΡΒΑΗΤΟΣ

Θα γινόταν. Και έγινε. Ένας διακεκριμένος δρομέας μεγάλων αποστάσεων.

«Μια μέρα θα γίνει σπουδαίος»

Μοίρα, πεπρωμένο γραφτό που δεν ξεγράφεται, ήταν χαραγμένα για τον Στέλιο. Το 'δε στο χέρι του παιδιού μια ηλικιωμένη συγχωριανή ότι θα γίνει μεγάλος και τρανός. «Πες στο αγοράκι αυτό που εσείς το 'χετε για κοκαλιάρικο να ανοίξει το χέρι του», είπε η γριά Σοφία στη μητέρα του Στέλιου. Ο Στέλιος τότε, δύο χρόνων, πού να καταλάβει από δαύτα. Άνοιξε το κεράκι του, ενώ κοίταζε τη μάνα του απορημένο, μπροστά στα διορατικά μάτια της γριάς.

Η γυναίκα εξέταζε προσεκτικά το χέρι του. Το κρατούσε τεντωμένο και ακίνητο. Το κοιτούσε, το ξανακοιτούσε, κουνώντας το κεφάλι της. «Τι βλέ-

πεις;», ρωτούσε με ανυπομονησία η μάνα. «Μια μέρα», είπε η γριά, «όταν το παιδί αυτό μεγαλώσει θα γίνει σπουδαίος άντρας. Θα διαβεί μεγάλες πόρτες». Τι πόρτες θα διάβαινε τώρα ο Στέλιος; «Πού να τις έβρισκε από το μικρό χωριό που ζούσε»; διερωτήθηκε η μάνα. «Να θυμάσαι αυτό που σου είπα», συνέχισε η γριά. «Εγώ θα έχω φύγει από τη ζωή, αλλά να το θυμάσαι καλά αυτό που σου είπα».

Η μάνα Ελένη θυμόταν και δεν ξεχνούσε. Για κάμποσο καιρό. Μέχρι που παραμέρισε την τρελή αυτή ιδέα. Τι; Θα την άφηνε να στριφογυρίζει -χωρίς φανερό απάντηση- στο κεφάλι της;

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ 1936
Ελληνική ομάδα. Ένας ιστάμενος από αριστερά ο Κυριακίδης, τρίτος ο προπονητής Σίμιτσεκ. Μπροστά η Λεμεσινή, Δομνίτσα Λανίτου.

λιάρικο που ήταν, έμοιαζε με πουλί. Ένα πουλί με τσαλακωμένα τα φτερά. Μάτια όμως είχε πάντοτε σπινθηροβόλα, που έλαμπαν σαν δυο αναμμένα κάρβουνα όταν ήθελε κάτι.

Τα πόδια δυναμώνουν

Ο μικρός Στέλιος θα ήθελε πάρα πολλά πράγματα. Πρώτα πρώτα θα ήθελε να μπορεί να τρέξει όπως τα άλλα παιδιά. Να μπορούσαν τα κοκαλιάρικα πόδια του να έπαιρναν φτερά και να τρέχει, όλο και πιο γρήγορα. Το πολύωρο περπάτημα που έκανε με τον πατέρα του, του έκανε καλό. Δυνάμωναν τα «ξυλάκια» του, κάθε που ξυπόλητος περπατούσε στους τραχείς δρόμους του χωριού.

Ευκαιρία είχε να εξασκηθεί στο σχολείο. Στο δημοτικό της κοντινής πόλης της Πάφου όπου φοιτούσε, όταν έπαιζε στα διαλειμματα ή όταν έτρεχε μαζί με τους συμμαθητές του. Συχνά έτρεχε γύρω από την εκκλησία, έτσι για πλάκα. Άλλες φορές έτρεχε από το ένα χωριό στο άλλο για να μεταφέρει φαγητό. Το σημαντικό ήταν ότι πια μπορούσε να τρέξει.

Ο χρόνος κυλούσε και ο Στέλιος έγινε 14 χρόνων. Τότε βγήκε από το σχολείο -αρκετά γράμματα πίστευε ο πατέρας ότι έμαθε- και πήγε στη Λεμεσό. Τον έστειλαν οι γονείς του -ζωή δύσκολη, λιγοστό φαί- σε ένα συγγενή που είχε αρτοποιείο. Μέρα νύχτα ζύμωνε ο Στέλιος, στέλνοντας χρήματα στην οικογένεια. Πόνους όμως ένιωθε στα πόδια -η ανάπτυξη του δεν εξελισσόταν φυσιολογικά- αλλά... ας όψεται η φτώχεια. Χρειάζονταν τα χρήματα και έτσι δούλευε και σε ένα ξενοδοχείο για να τα αυξήσει. Λάντζα, σερβίρισμα, μάζεμα τραπέζιων. Παρηγοριά του μόνι, εκείνο το τρέξιμο τα βράδια.

Τρέξιμο με στόχους

Ο Στέλιος, μετά τη δουλειά, έπιασε να τρέχει στους δρόμους της πόλης. Άφηνε το αεράκι να του καϊδεύει τα μαλλιά, το μυαλό να ξεδιαλύνει από τις σκέψεις και έκοβε μίλια. Συντροφιά είχε το φεγγάρι, κάποτε και τους περιέργους που τον κοιτούσαν, έναν «τρελό» να τρέχει με τη στολή του σερβιτόρου. Ούτε που τον ένοιαζε. Μόνο το όνειρό του τον ενδιέφερε: να γίνει αθλητής. Τον κορόιδευαν οι φίλοι του, πείσμωνε εκείνος.

Κουραζόταν όμως ο Στέλιος υπερβολικά στη δουλειά. Άφησε το ξενοδοχείο για να εργαστεί στους Μπράουν. Έφυγε και από εκεί για το μεγάλο μπακάλικο του Κοντόπουλου. Την προπόνηση τη σταμάτησε. Τον πονούσαν τα πόδια του κι έτσι επισκέφτηκε ένα γιατρό, τον Βρετανό Ρέτζιναλτ Τσέβερτον. Ο γιατρός πρόσεξε κάτι το ιδιαίτερο σε αυτόν όταν τον εξέτασε. Η καρδιά του χτυπούσε 40 με 50 παλμούς το λεπτό -ιδανικός σφυγμός για την δρομέα μεγάλων αποστάσεων. «Θέλεις να γίνεις δρομέας;», τον ρώτησε. Άλλο που να λέει ο Στέλιος! Ο οποίος προπονείτο από τον Τσέβερτον, που τον εργοδότησε.

Το Τσέβερτον έπρεπε να φύγει σε κάποια στιγμή από την Κύπρο. Δουλειές θα τον έστελναν στην Αγγλία για καιρό και ο Στέλιος θα έχανε τον προστάτη του. Συστατική τον έστειλε

Ήταν ένα παιδί κοκαλιάρικο με αδύνατα πόδια, που με πείσμα τα δυνάμωσε και έγινε αθλητής. Πιστός στον ΓΣΟ της Λεμεσού, πιστός και στην Εθνική Ελλάδα.

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ
Μαζί με συναθλητές του. Ο Κυριακίδης διακρίνεται στη δεύτερη σειρά τέταρτος. Μπροστά έκτος ο Ρένος Φραγκοδής.

στους Γκριν. Φιλοδοξία να έστειλε τον Στέλιο το 1933 στους πρώτους του αγώνες.

Πρώτοι νικηφόροι αγώνες

Διάβασε μια μέρα ο Στέλιος στην εφημερίδα ότι θα διεξάγονταν οι 22οι Παγκύπριοι Αγώνες. Αποφάσισε να λάβει μέρος και πήγε και βρήκε τον υπεύθυνο του Γυμναστικού Συλλόγου «Τα Ολύμπια», Παύλο Αγγελίνη. «Έλα την επομένη να σε δοκιμάσουμε», του είπε και πήγε ο Στέλιος. Έτρεξε 9.000 μέτρα -30 γύρους- ρίχνοντας κάθε φορά που ολοκλήρωνε έναν, ένα χαλίκι. Απλούστατα, για να μη χάσει τον λογαριασμό.

Την επόμενη ημέρα ξαναπήγε στον σύλλογο. Εκεί ήταν ο Χρήστος Τάββας, ο οποίος μη γνωρίζοντας ότι ο Στέλιος έτρεξε την προηγούμενη, τον έβαλε να κάνει 16 γύρους. «Έλα και αύριο», του είπε, «να σε δει ο Αγγελίνης». Ο Στέλιος πήγε και έτρεξε για τρίτη φορά -μέσα σε τρεις ημέρες- προκαλώντας τον θαυμασμό των δύο αντρών. «Να τρέχεις περισσότερο με τις μύτες σου παρά με τις πατούσες», τον συμβούλεψε ο Αγγελίνης, ο οποίος άρχισε να τον προπονεί.

Δύο εβδομάδες, ωστόσο, πριν από τους προκριματικούς ο Στέλιος τραυματίζεται, ενώ έκοβε ξύλα. Θα έτρεχε όμως απέναντι στο μεγάλο όνομα της εποχής, Ανδρέα Αραούζο. Προηγήθηκε ο Αραούζος, άλογο όμως έγινε ο Κυριακίδης, ο οποίος νίκησε με 600 μέτρα διαφορά. Ήταν ο πρώτος του θρίαμβος. Διπλός θρίαμβος στους Παγκύπριους Αγώνες, με νίκες στα 5.000 και 10.000 μέτρα.

Η επιτυχία αυτή του Στέλιου τον έστειλε στους Προβαλκανικούς Αγώνες στην Αθήνα την ίδια χρονιά. Θα γινόταν επιλογή αθλητών για την Εθνική Ελλάδα. Ο Κυριακίδης ήρθε δεύτερος, όμως άλλος πήρε τη θέση για τους αγώνες. Πρόσεξε ωστόσο ο προπονητής, Ότο Σίμιτσεκ, ότι ο νεαρός αυτός είχε φλόγα μέσα του. Απλώς χρειαζόταν περισσότερη δουλειά.

Μεταξύ τους διατηρούσαν αλληλογραφία, προτρέποντάς τον ο Ούγγρος προπονητής να συνεχίσει τις προσπάθειες. «Να φοράς ρολόι και να καταγράφεις τον χρόνο σου», τον συμβούλεψε. Συμβουλή που θα ακολουθούσε πάντοτε ο Κυριακίδης, φέρνοντάς του νίκες στα 1.500 μέτρα, 5 χιλιόμετρα, 10 χιλιόμετρα και 20 στους Παγκύπριους Αγώνες του 1934. «Είσαι πολύ μεγάλος αθλητής για αυτό το μικρό νησί», του είπε ο Αγγελίνης του ΓΣΟ.

Αθήνα και θρίαμβοι

Στην Αθήνα περίμενε τον Στέλιο ο Σίμιτσεκ. Εντατικές οι προπονήσεις, με το αλογίσιο πείσμα του να τον στέφει νικητή στους Πανελλήνιους Αγώνες του 1934 στα 5 χιλιόμετρα. Πια ο Σίμιτσεκ ήξερε τι θα έκανε. Θα προπονούσε τον Κυριακίδη για πρωταθλητή: Ελλάδα, Βαλκανίων, καθώς και των επόμενων Ολυμπιακών Αγώνων στο Βερολίνο το 1936.

Στους Βαλκανικούς Αγώνες στο Ζάγκρεμπ το 1934 οι Γιουγκοσλάβοι παρουσιάζονταν

Με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο να διαλύει την Ελλάδα, αποφασίζει να συμμετάσχει στον Μαραθώνιο της Βοστώνης της 20ής Απριλίου 1946. Να βγει πρώτος, να μιλήσει για τη χώρα.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ
Στους Πανελλήνιους Αγώνες του 1936, παραλαμβάνει το έπαθλο από τον βασιλιά Γεώργιο.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ 1936

Ελληνική ομάδα. Ένατος ιστάμενος από αριστερά ο Κυριακίδης, τρίτος ο προπονητής Σίμπσεκ. Μπροστά η Λεμεσιανή, Δομνίτσα Λανίτου.

λιάρικο που ήταν, έμοιαζε με πουλί. Ένα πουλί με τσαλακωμένα τα φτερά. Μάτια όμοια με τσαλακωμένα φτερά. Ένα πουλί με τσαλακωμένα τα φτερά. Μάτια όμοια με τσαλακωμένα φτερά. Είχε πάντοτε σπινθηροβόλα, που έλαμπαν σαν δυο αναμμένα κάρβουνα όταν ήθελε κινηθεί.

Τα πόδια δυναμώνουν

Ο μικρός Στέλιος θα ήθελε πάρα πολλά πράγματα. Πρώτα πρώτα θα ήθελε να μπορεί να τρέξει όπως τα άλλα παιδιά. Να μπορούσαν τα κοκαλιάρικα πόδια του να έπαιρναν φτερά και να τρέχει, όλο και πιο γρήγορα. Το πολύωρο περπάτημα που έκανε με τον πατέρα του, του έκανε καλό. Δυναμώναν τα «ξυλάκια» του, κάθε που ξυπόλητος περπατούσε στους τραχείς δρόμους του χωριού.

Ευκαιρία είχε να εξασκηθεί στο σχολείο. Στο δημοτικό της κοντινής πόλης της Πάφου όπου φοιτούσε, όταν έπαιζε στα διαλείμματα ή όταν έτρεχε μαζί με τους συμμαθητές του. Συχνά έτρεχε γύρω από την εκκλησία, έτσι για πλάκα. Άλλες φορές έτρεχε από το ένα χωριό στο άλλο για να μεταφέρει φαγητό. Το σημαντικό ήταν ότι πια μπορούσε να τρέξει.

Ο χρόνος κυλούσε και ο Στέλιος έγινε 14 χρόνων. Τότε βγήκε από το σχολείο -αρχικά γράμματα πίστευε ο πατέρας ότι έμαθε- και πήγε στη Λεμεσό. Τον έστειλαν οι γονείς του -ζωή δύσκολη, λιγιστό φαϊ- σε ένα συγγενή που είχε αρτοποιείο. Μέρα νύχτα ζύμωνε ο Στέλιος, στέλνοντας χρήματα στην οικογένεια. Πόνους όμως ένιωθε στα πόδια -η αντίπτυξη του δεν εξελισσόταν φυσιολογικά- αλλά... ας όψεται η φτώχεια. Χρειάζονταν τα χρήματα και έτσι δούλευε και σε ένα ξενοδοχείο για να τα αυξήσει. Λάντζα, σερβίρισμα μάζεμα τραπεζιών. Παρηγοριά του μόνη, εκείνο το τρέξιμο τα βράδια.

Ήταν ένα παιδί κοκαλιάρικο με αδύνατα πόδια, που με πείσμα τα δυνάμωσε και έγινε αθλητής. Πιστός στον ΓΣΟ της Λεμεσού, πιστός και στην Εθνική Ελλάδος.

Τρέξιμο με στόχους

Ο Στέλιος, μετά τη δουλειά, έπαινε να τρέχει στους δρόμους της πόλης. Άφηνε τα αεράκια να του καϊδεύει τα μαλλιά, το μυαλό να ξεδιαλύνει από τις σκέψεις και έκοβε μίλια. Συντροφιά είχε το φεγγάρι, κάποτε και τους περιέργους που τον κοιτούσαν, έναν «τρελό» να τρέχει με τη στολή του σερβιτόρου. Ούτε που τον ένοιαζε. Μόνο το όνειρό του τον ενδιέφερε: να γίνει αθλητής. Τον κοροΐδευαν οι φίλοι του, πείσμων εκείνος.

Κουραζόταν όμως ο Στέλιος υπερβολικά στη δουλειά. Άφησε το ξενοδοχείο για να εργαστεί στους Μπράουν. Έφυγε και από εκεί για το μεγάλο μπακάλικο του Κοντόπουλου. Την προπόνηση τη σταμάτησε. Τον πονούσαν τα πόδια του κι έτσι επισκέφτηκε ένα γιατρό, τον Βρετανό Ρέτζιναλτ Τσέβερτον. Ο γιατρός πρόσεξε κάτι το ιδιαίτερο σε αυτόν όταν τον εξέτασε. Η καρδιά του χτυπούσε 40 με 50 παλμούς το λεπτό -ιδανικός σφυγμός για έναν δρομέα μεγάλων αποστάσεων. «Θέλεις να γίνεις δρομέας;», τον ρώτησε. Αλλά ποιος ήθελε ο Στέλιος! Ο οποίος προπονεϊτο από τον Τσέβερτον, που τον εργοδοτούσε. Τσέβερτον έπρεπε να φύγει σε κάποια στιγμή από την Κύπρο. Δουλειές θα τον έπαιρναν στην Αγγλία για καιρό και ο Στέλιος θα έχανε τον προστάτη του. Συστατική τον έστειλε

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ

Μαζί με συναθλητές του. Ο Κυριακίδης διακρίνεται στη δεύτερη σειρά τέταρτος. Μπροστά έκτος ο Ρένος Φραγκούδης.

στους Γκριν. Φιλοδοξία να έστειλε τον Στέλιο το 1933 στους πρώτους του αγώνες.

Πρώτοι νικηφόροι αγώνες

Διάβασε μια μέρα ο Στέλιος στην εφημερίδα ότι θα διεξάγονταν οι 22οι Παγκύπριοι Αγώνες. Αποφάσισε να λάβει μέρος και πήγε και βρήκε τον υπεύθυνο του Γυμναστικού Συλλόγου «Τα Ολύμπια», Παύλο Αγγελίνη. «Έλα την επομένη να σε δοκιμάσουμε», του είπε και πήγε ο Στέλιος. Έτρεξε 9.000 μέτρα -30 γύρους- ρίχνοντας κάθε φορά που ολοκλήρωνε έναν, ένα καλίκι. Απλούστατα, για να μη χάσει τον λογαριασμό.

Την επόμενη ημέρα ξαναπήγε στον σύλλογο. Εκεί ήταν ο Χρήστος Τάββας, ο οποίος μη γνωρίζοντας ότι ο Στέλιος έτρεξε την προηγούμενη, τον έβαλε να κάνει 16 γύρους. «Έλα και αύριο», του είπε, «να σε δει ο Αγγελίνης». Ο Στέλιος πήγε και έτρεξε για τρίτη φορά -μέσα σε τρεις ημέρες- προκαλώντας τον θαυμασμό των δύο αντρών. «Να τρέχεις περισσότερο με τις μύτες σου παρά με τις πατούσες», τον συμβούλεψε ο Αγγελίνης, ο οποίος άρχισε να τον προπονει.

Δύο εβδομάδες, ωστόσο, πριν από τους προκριματικούς ο Στέλιος τραυματίζεται, ενώ έκοβε ξύλα. Θα έτρεχε όμως απέναντι στο μεγάλο όνομα της εποχής, Ανδρέα Αραούζο. Προηγήθηκε ο Αραούζος, άλογο όμως έγινε ο Κυριακίδης, ο οποίος νίκησε με 600 μέτρα διαφορά. Ήταν ο πρώτος του θρίαμβος. Διπλός θρίαμβος στους Παγκύπριους Αγώνες, με νίκες στα 5.000 και 10.000 μέτρα.

Η επιτυχία αυτή του Στέλιου τον έστειλε στους Προβαλκανικούς Αγώνες στην Αθήνα την ίδια χρονιά. Θα γινόταν επιλογή αθλητών για την Εθνική Ελλάδα. Ο Κυριακίδης ήρθε δεύτερος, όμως άλλος πήρε τη θέση για τους αγώνες. Πρόσεξε ωστόσο ο προπονητής, Ότο Σίμιτσεκ, ότι ο νεαρός αυτός είχε φλόγα μέσα του. Απλώς χρειαζόταν περισσότερη δουλειά.

Μεταξύ τους διατηρούσαν αλληλογραφία, προτρέποντάς τον ο Ούγγρος προπονητής να συνεχίσει τις προσπάθειες. «Να φοράς ρολόι και να καταγράφεις τον χρόνο σου», τον συμβούλεψε. Συμβουλή που θα ακολουθούσε πάντοτε ο Κυριακίδης, φέρνοντάς του νίκες στα 1.500 μέτρα, 5 χιλιόμετρα, 10 χιλιόμετρα και 20 στους Παγκύπριους Αγώνες του 1934. «Είσαι πολύ μεγάλος αθλητής για αυτό το μικρό νησί», του είπε ο Αγγελίνης του ΓΣΟ.

Αθήνα και θρίαμβοι

Στην Αθήνα περίμενε τον Στέλιο ο Σίμιτσεκ. Εντατικές οι προπονήσεις, με το αλογίσιο πείσμα του να τον στέφει νικητή στους Πανελλήνιους Αγώνες του 1934 στα 5 χιλιόμετρα. Πια ο Σίμιτσεκ ήξερε τι θα έκανε. Θα προπονούσε τον Κυριακίδη για πρωταθλητή: Ελλάδα, Βαλκανίων, καθώς και των επόμενων Ολυμπιακών Αγώνων στο Βερολίνο το 1936.

Στους Βαλκανικούς Αγώνες στο Ζάγκρεμπ το 1934 οι Γιουγκοσλάβοι παρουσιάζονταν

Με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο να διαλύει την Ελλάδα, αποφασίζει να συμμετάσχει στον Μαραθώνιο της Βοστώνης της 20ής Απριλίου 1946. Να βγει πρώτος, να μιλήσει για τη χώρα.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Στους Πανελλήνιους Αγώνες του 1936, παραλαμβάνει το έπαθλο από τον βασιλιά Γεώργιο.

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ
Στο πρόσωπο του ασήνου πρωταθλητή μετά τον έθλο της Βοστώνης, κρατά τα βραστήρια του, Δημήτρης και Ελένη.

Ταλαιπωρημένοι έτρεξε για την Ελλάδα, κερδίζοντας στον μαραθώνιο με 2 ώρες, 29 δευτερόλεπτα και 27 δεύτερα.

Ο αγώνας της ζωής του

«Είστε κόπιασος», είπε στον ταλαιπωρημένο Κυριακίδη ο γιατρός λίγο πριν την έναρξη του μαραθώνιου. «Αν τρέξετε, θα πεθάνετε». Εκείνος όμως θα έτρεξε τα 42 χιλιόμετρα και 195 μέτρα, θα έτρεξε για 7 εκατομμύρια Έλληνες, θα είχε την υποστήριξη όλου του ελληνισμού και του Δημητρακόπουλου, εκείνου του Ελληνοαμερικανού χρηματοδότη. «Ανοίξε το χέρι σου Στέλιο», και του έκωσε ένα χαρτάκι. «Διάβασε την μπροστινή πλευρά πάρα και όταν θα τερματίζεις διάβασε την πίσω». Ή τον ή επί τας, έγραφε μπροστά.

Πιστολιά. Άρχισε η κούρσα. Ο Κυριακίδης πιστός στην τακτική του. Μένει πίσω, καθώς μετρά τον χρόνο με το ρολόι του. Σγά σγά αναπνύσσει και γεφυρώνει το χάσμα από τους πρώτους. Φτάνει τον Τζόνι Κέλι, τον περσινό πρωταθλητή. Έχουν ξεχωρίσει από τους υπόλοιπους και μάχονται για τη νίκη. Εναλλάσσονται στην πρωτιά. Το κάνει όμως ο Κυριακίδης σε κάποια στιγμή, η κούρσα τον καταβάλλει και μένει 55 μέτρα πίσω. Απομένουν κάποια χιλιόμετρα. «Για την Ελλάδα», φωνάζει κάποιος από το πλήθος.
Ερμής γίνεται ξαφνικά ο Κυριακίδης, ένας φτερωτός θεός. Τα πόδια του δεν ακουμπούν στο έδαφος. Κυριακίδη πετά και προσπερνά τον Κέλι. Πλησιάζει στο τέρμα και τότε θυμάται το χαρτάκι του Δημητρακόπουλου. «Νενικήκαμεν» διαβάζει και τερματίζει. Πρώτος, στην ξέφρενη καρδιά των Ελλήνων.

Φάρη και ρεκόρ

Αποφασιστικά συνέχισε ο Κυριακίδης τις προπονήσεις. Όπως και τις εμφανίσεις σε αγώνες, πετυχαίνοντας πρωτιά στην Ουγγαρία στα 10 χιλιόμετρα και νέο Βαλκανικό ρεκόρ. Κέρδισε και στον Βόλο. Έκανε επίσης το εκπληκτικό 29:45 στα 10 χιλιόμετρα, τον καλύτερο μέχρι τότε ατομικό του χρόνο. Όλη η Ελλάδα, μα και η Κύπρος, μιλούσε για τον Κυριακίδη, όπως το 'πε η γριά τότε στο χωριό.

Το κύμα του γερμανικού αντισημιτισμού είχε αγγίξει την Ευρώπη, καθώς το Βερολίνο ετοιμαζόταν για τους Ολυμπιακούς του 1936. Μια ανάσα πριν τους Βαλκανικούς του 1935, στους οποίους ο Κυριακίδης συμμετείχε. Με όρους όμως. Αντέδρασαν οι Γιουγκοσλάβοι ότι Κύπριος διαγωνιζόταν με τα χρώματα της Ελλάδας, καταλήγοντας σε συμβιβασμό: ο Κυριακίδης θα άρχιζε την κούρσα δύο λεπτά μετά τους υπόλοιπους δρομείς. Δαιμονισμένα έτρεχε ο Στέλιος για να τους φτάσει, κόβοντας τελικά δεύτερος το νήμα, με 27 δευτερόλεπτα διαφορά από τον πρώτο Γκαλ. Στον διεθνή μαραθώνιο όμως του Λονδίνου ο Κυριακίδης θα τερμάτιζε πρώτος, νικώντας 40 φημισμένους δρομείς.

Ολυμπιακοί, ατυχίες, πόλεμος

Ο Χίτλερ παραλαμβάνει κλαδιά αγριελιάς από τον Λούη, καθώς υποδέχεται τους αθλητές στο στάδιο του Βερολίνου. Στο στάδιο εισήλθε και ο Κυριακίδης με την ελληνική ομάδα. Σκληρά ανταγωνιστικός ήταν ο μαραθώνιος και εκείνος

τερμάτισε στην τιμητική 1η θέση.

Πρωτίες για τον Κυριακίδη σε διάφορους αγώνες. Το μυαλό του όμως μονοπωλεί ο Μαραθώνιος της Βοστώνης του 1938, το μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός της Αμερικής. Σπουδαίοι μαραθωνοδρόμοι θα συμμετείχαν -και ο Κυριακίδης, χρηματοδοτούμενος από τον Ελληνοαμερικανό Γιώργο Δημητρακόπουλο. Ήταν και ο σπουδαίος Αμερικανός Τζόνι Κέλι, με τον οποίο ο Κυριακίδης φίλεψε. Ατύχησε όμως ο Κύπριός μας στον αγώνα. Με καινούργια παπούτσια να του φουσκώνουν τα πόδια, ο πόνος τον ανάγκασε να εγκαταλείψει.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος είναι στα σκαριά, τη στιγμή που ένα θανατικό μαστιγώνει τον Κυριακίδη. Ο πατέρας του σκοτώθηκε από κατάρρευση καλύβας. Στους Βαλκανικούς του 1939 στην Αθήνα ο Κυριακίδης βγαίνει νικητής. Ηττημένη θα ήταν η οικουμενικότητα: η εισβολή της Γερμανίας στην Πολωνία την 1η Σεπτεμβρίου πυροδοτεί τον πόλεμο. Πυροδοτούμενος ο Στέλιος από έρωτα παντρεύεται στις 26 Δεκεμβρίου την αγαπημένη του Φανουρία Μάινα. Σε δύο μήνες τη χάνει -μαζί και το αγέννητο παιδί του- όταν εκείνη μολύνθηκε από σκουριασμένο σύρμα.

Η Ελλάδα πια ζει υπό τον γερμανικό ζυγό. Άλλαξε η ζωή. Άλλαξε και για τον Κυριακίδη, ο οποίος γνωρίζει την Ιφιγένεια Κοτσαρέλλου, με την οποία παντρεύονται στις 28 Δεκεμβρίου 1941. Απέκτησαν την Ελένη και τον Δημήτρη. Λιμός, άνθρωποι πεθαίνουν από πείνα. Δυστυχία να συνεχίζεται και με την απελευθέρωση της χώρας, στον Εμφύλιο Πόλεμο το 1944. Σκέψεις από τον Κυριακίδη να συμμετάσχει στο Μαραθώνιο της Βοστώνης του 1946. Θέλει να κερδίσει για την Ελλάδα, να μάθει ο κόσμος για την πολεμένη Ελλάδα, παρότι αυτός στα 36 του χρόνια θα ήταν αυτουσάντερ.

Αιώνιος αθλητής

Με τη νίκη του ο Στέλιος Κυριακίδης, κι έχοντας στραμμένα τα φλας του κόσμου πάνω του, μιλά για την Ελλάδα. Έτσι συγκεντρώνονται εκατομμύρια δολάρια για τρόφιμα και φάρμακα. Ανθρωπιστική βοήθεια, το «πακέτο Κυριακίδης», παρέχει στη χώρα ελπίδα. Ευτυχισμένος εκείνος, με τη γυναίκα και τα παιδιά του, μετρά τον χρόνο αντίστροφα στη Φιλοθέη. Έχει προσβληθεί από καρκίνο των οστών. Στα 77 του χρόνια, στις 10 Δεκεμβρίου 1987, ημέρα γενεθλίων του γιου του Δημήτρη, φτερουγίζει για τον παράδεισο. Ελλάδα και Κύπρος τον τίμησαν.

ΤΙΜΕΣ

Από την Ελλάδα κατά την επιστροφή του ως θριαμβευτής της Βοστώνης του 1946. Δίπλα του η σύζυγός του, Ιφιγένεια.

Πηγές

- * Τσιώτος, Ν. και Νταμπλής, Α. (2000) Γεννημένος νικητής: η απίστευτη ιστορία του μαραθωνοδρόμου Στέλιου Κυριακίδη, Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα.
- * Εφημερίδα «Η Ζώδια», Στέλιος Κυριακίδης: ο μαραθωνοδρόμος της Βοστώνης, φύλλα 120, 121, 122, Σεπτ.-Νοέμ. 2009 και Ιαν. 2010.
- * Εφημερίδα «Το Έθνος», Ταξιδεύοντας κατά μήκος στις ακτές του Ατλαντικού μαζί με τον Στ. Κυριακίδη, ημ. 28 & 29.6.1947.
- * Φωτογραφίες και υλικό από τον ερευνητή Ανδρέα Χατζηβασιλείου, τον οποίο ευχαριστούμε θερμά.

A.S.

**ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ
ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ**

Στο πρόσωπο του σεμνού πρωταθλητή μετά τον άθλο της Βοστώνης, κρατά τα βλαστάρια του, Δημήτρης και Ελένη.

Ταλαιπωρημένος έτρεξε για την Ελλάδα, κερδίζοντας στον μαραθώνιο με 2 ώρες, 29 δευτερόλεπτα και 27 δεύτερα.

Ο αγώνας της ζωής του

«Είστε κόπιςκος», είπε στον ταλαιπωρημένο Κυριακίδη ο γιατρός λίγο πριν την έναρξη του μαραθώνιου. «Αν τρέξετε, θα πεθάνετε». Εκείνος όμως θα έτρεχε τα 42 χιλιόμετρα και 195 μέτρα, θα έτρεχε για 7 εκατομμύρια Έλληνες. Θα είχε την υποστήριξη όλου του ελληνισμού και του Δημητρακόπουλου, εκείνου του Ελληνοαμερικανού χρηματοδότη. «Ανοιξε το χέρι σου Στέλιο», και του έχωσε ένα καρτάκι. «Διάβασε την μπροστινή πλευρά τώρα και όταν θα τερματίζεις διάβασε την πίσω». Ή τον ή επί τας, έγραφε μπροστά.

Πιστολιά. Αρχίζει η κούρσα. Ο Κυριακίδης πιστός στην τακτική του. Μένει πίσω, καθώς μετρά τον χρόνο με το ρολόι του. Σιγά σιγά αναπτύσσει και γεφυρώνει το χάσμα από τους πρώτους. Φτάνει τον Τζόνι Κέλι, τον περσινό πρωταθλητή. Έχουν ξεχωρίσει από τους υπόλοιπους και μάχονται για τη νίκη. Εναλλάσσονται στην πρωτιά. Τα χάνει όμως ο Κυριακίδης σε κάποια στιγμή, η κούρσα τον καταβάλλει και μένει 55 μέτρα πίσω. Απομένουν κάποια χιλιόμετρα. «Για την Ελλάδα», φωνάζει κάποιος από το πλήθος.

Ερμής γίνεται ξαφνικά ο Κυριακίδης, ένας φτερωτός θεός. Τα πόδια του δεν ακουμπούν στο έδαφος. Κυριολεκτικά πετά και προσπερνά τον Κέλι. Πλησιάζει στο τέρμα και τότε θυμάται το καρτάκι του Δημητρακόπουλου. «Νενικήκαμεν» διαβάζει και τερματίζει. Πρώτος, στην ξέφρενη χαρά των Ελλήνων.

ακτύπητοι. Ήταν και ο πασίγνωστος Λουδοβίκος Γκαλ από τη Ρουμανία, πρωταθλητής σε δύο μαραθωνίους. Η Γιουγκοσλαβία, ωστόσο, προηγείτο στους αγώνες σε βαθμολογία από την Ελλάδα, με τα πάντα να κρίνονται στο μαραθώνιο από το νεοφερμένο Κύπριο.

«Τρέξε Κύπριε», φώναζαν οι συναθλητές του και εκείνος έβαλε φτερά, κόβοντας πρώτος το νήμα. Κατέρριψε μάλιστα το ρεκόρ του χρυσού Ολυμπιονίκη του 1896 Σπύρου Λούη. Θρίαμβος για την Ελλάδα. Θρίαμβος και για τον Κυριακίδη, του οποίου ο χρόνος ήταν ο καλύτερος στην Ευρώπη εκείνη τη χρονιά. Θερμή ήταν η υποδοχή από τον ελληνικό λαό, ζεστή η αγκαλιά από τον Λούη όταν τον συνάντησε. «Καλώς τη λεβεντιά!».

Φήμη και ρεκόρ

Αποφασιστικά συνέχισε ο Κυριακίδης τις προπονήσεις. Όπως και τις εμφανίσεις σε αγώνες, πετυχαίνοντας πρωτιά στην Ουγγαρία στα 10 χιλιόμετρα και νέο βαλκανικό ρεκόρ. Κέρδισε και στον Βόλο. Έκανε επίσης το εκπληκτικό 29:45 στα 10 χιλιόμετρα, τον καλύτερο μέχρι τότε ατομικό του χρόνο. Όλη η Ελλάδα, μα και η Κύπρος, μιλούσε για τον Κυριακίδη, όπως το 'πε η γριά τότε στο χωριό.

Το κύμα του γερμανικού αντισημιτισμού είχε αγγίξει την Ευρώπη, καθώς το Βερολίνο

ετοιμαζόταν για τους Ολυμπιακούς του 1936. Μια ανάσα πριν τους Βαλκανικούς του 1935, στους οποίους ο Κυριακίδης συμμετείχε. Με όρους όμως. Αντίδρασαν οι Γιουγκοσλάβοι ότι Κύπριος διαγωνιζόταν με τα χρώματα της Ελλάδας, καταλήγοντας σε συμβιβασμό: ο Κυριακίδης θα άρχιζε την κούρσα δύο λεπτά μετά τους υπόλοιπους δρομείς. Δαιμονισμένα έτρεχε ο Στέλιος για να τους φτάσει, κόβοντας τελικά δεύτερος το νήμα, με 27 δευτερόλεπτα διαφορά από τον πρώτο Γκαλ. Στον διεθνή μαραθώνιο όμως του Λονδίνου ο Κυριακίδης θα τερματίζε πρώτος, νικώντας 40 φημισμένους δρομείς.

Ολυμπιακοί, ατυχίες, πόλεμος

Ο Χίτλερ παραλαμβάνει κλαδί αγριελιάς από τον Λούη, καθώς υποδέχεται τους αθλητές στο στάδιο του Βερολίνου. Στο στάδιο εισπύλη και ο Κυριακίδης με την ελληνική ομάδα. Σκληρά ανταγωνιστικός ήταν ο μαραθώνιος και εκείνος

τερμάτισε στην τιμητική 11η θέση.

Πρωτίες για τον Κυριακίδη σε διάφορους αγώνες. Το μυαλό του όμως μονοπωλεί ο Μαραθώνιος της Βοστώνης του 1938, το μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός της Αμερικής. Σπουδαίοι μαραθωνοδρόμοι θα συμμετείχαν -και ο Κυριακίδης, χρηματοδοτούμενος από τον Ελληνοαμερικανό Γιώργο Δημητρακόπουλο. Ήταν και ο σπουδαίος Αμερικανός Τζόνι Κέλι, με τον οποίο ο Κυριακίδης φίλεψε. Ατύχησε όμως ο Κύπριός μας στον αγώνα. Με καινούργια παπούτσια να του φουσκώνουν τα πόδια, ο πόνος τον ανάγκασε να εγκαταλείψει.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος είναι στα σκαριά, τη στιγμή που ένα θανατικό μαστιγώνει τον Κυριακίδη. Ο πατέρας του σκοτώθηκε από κατάρρευση καλύβας. Στους Βαλκανικούς του 1939 στην Αθήνα ο Κυριακίδης βγαίνει νικητής. Ηττημένη θα ήταν η οικουμενικότητα: η εισβολή της Γερμανίας στην Πολωνία την 1η Σεπτεμβρίου πυροδοτεί τον πόλεμο. Πυροδοτούμενος ο Στέλιος από έρωτα παντρεύεται στις 26 Δεκεμβρίου την αγαπημένη του Φανουρία Μάινα. Σε δύο μήνες τη χάνει -μαζί και το αγέννητο παιδί του- όταν εκείνη μολύνθηκε από σκουριασμένο σύρμα.

Η Ελλάδα πια ζει υπό τον γερμανικό ζυγό. Άλλαξε η ζωή. Άλλαξε και για τον Κυριακίδη, ο οποίος γνωρίζει την Ιφιγένεια Κοτσαρέλλου, με την οποία παντρεύονται στις 28 Δεκεμβρίου 1941. Απέκτησαν την Ελένη και τον Δημήτρη. Λιμός, άνθρωποι πεθαίνουν από πείνα. Δυστυχία να συνεχίζεται και με την απελευθέρωση της χώρας, στον Εμφύλιο Πόλεμο το 1944. Σκέψεις από τον Κυριακίδη να συμμετάσχει στο Μαραθώνιο της Βοστώνης του 1946. Θέλει να κερδίσει για την Ελλάδα, να μάθει ο κόσμος για την πολεμένη Ελλάδα, παρότι αυτός στα 36 του χρόνια θα ήταν αυτσαίντερ.

Αιώνιος αθλητής

Με τη νίκη του ο Στέλιος Κυριακίδης, κι έχοντας στραμμένα τα φλας του κόσμου πάνω του, μιλά για την Ελλάδα. Έτσι συγκεντρώνονται εκατομμύρια δολάρια για τρόφιμα και φάρμακα. Ανθρωπιστική βοήθεια, το «πακέτο Κυριακίδης», παρέχει στη χώρα ελπίδα. Ευτυχισμένος εκείνος, με τη γυναίκα και τα παιδιά του, μετρά τον χρόνο αντίστροφα στη Φιλοθέη. Έχει προσβληθεί από καρκίνο των οστών. Στα 77 του χρόνια, στις 10 Δεκεμβρίου 1987, ημέρα γενεθλίων του γιου του Δημήτρη, φτερουγίζει για τον παράδεισο. Ελλάδα και Κύπρος τον τίμησαν.

Α.Σ.

ΤΙΜΕΣ

Από την Ελλάδα κατά την επιστροφή του ως θριαμβευτής της Βοστώνης του 1946. Δίπλα του η σύζυγός του, Ιφιγένεια.

Πηγές

- ★ Τσιώτος, Ν. και Νταμπίλης, Α. (2000) Γεννημένος νικητής: η απίστευτη ιστορία του μαραθωνοδρόμου Στέλιου Κυριακίδη, Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα.
- ★ Εφημερίδα «Η Ζώδια», Στέλιος Κυριακίδης: ο μαραθωνοδρόμος της Βοστώνης, φύλλα 120, 121, 122, Σεπτ.-Νοέμ. 2009 και Ιαν. 2010.
- ★ Εφημερίδα «Το Έθνος», Ταξιδεύοντας κατά μήκος στις ακτές του Ατλαντικού μαζί με τον Στ. Κυριακίδη, ημ. 28 & 29.6.1947.
- ★ Φωτογραφίες και υλικό από τον ερευνητή Ανδρέα Χατζηβασιλείου, τον οποίο ευχαριστούμε θερμά.

Πηγές

- * **Τσιώτος, Ν. και Νταμπίλης, Α. (2000)** *Γεννημένος νικητής: η απίστευτη ιστορία του μαραθωνοδρόμου Στέλιου Κυριακίδη*, Εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα.
- * **Εφημερίδα «Η Ζώδια»**, Στέλιος Κυριακίδης: ο μαραθωνοδρόμος της Βοστόνης, φύλλα 120, 121, 122, Σεπτ.-Νοέμ. 2009 και Ιαν. 2010.
- * **Εφημερίδα «Το Έθνος»**, Ταξιδεύοντας κατά μήκος στις ακτές του Ατλαντικού μαζί με τον Στ. Κυριακίδη, ημ. 28 & 29.6.1947.
- * Φωτογραφίες και υλικό από τον ερευνητή Ανδρέα Χατζηβασιλείου, τον οποίο ευχαριστούμε θερμά.